

Warszawa, 11 stycznia 2023 r.

Sygn. akt KR VI R 53/22

DECYZJA nr KR VI R 53/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński,
Sławomir Potapowicz

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2023 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r.
nr , dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie w rejonie ulic

Obozowej-Płockiej-Gostyńskiej (dawny adres: Gostyńska 36), stanowiącej działkę
ewidencyjną nr z obrębu , dla której Sąd Rejonowy dla W - M

w W prowadzi księgę wieczystą nr dawne oznaczenie hipoteczne
nr lit. .

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, W K , Z Z , I

W , następców prawnych S G z domu R , K

G , E W , C S , M G , M G ,

A G P G , P G , G M , M M:

K M R M H C , B W , M

W , M B z domu B , M B G

S , W S , M S , K S ; M R

S T M T , S T , D . T A

T , R T i M S

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.
o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych
dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r.
poz. 795: dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia
14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000,

dalej: k.p.a.) oraz w związku z art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 276, dalej: dekret warszawski) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r.

orzeka:

**stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r.
nr w całości.**

UZASADNIENIE

I.

Pismem z dnia 7 września 2022 r. Prezydent m.st. Warszawy wniósł do Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) o wszczęcie postępowania rozpoznawczego o stwierdzenie nieważności decyzji własnej z dnia czerwca 2014 r. nr

Postanowieniem z dnia 5 października 2022 r., Komisja działając na podstawie art. 15 ust. 2 i ust. 3 w związku z art. 16 ust. 1 i ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r. nr ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni 963 m² położonego w Warszawie w rejonie ulic: Obozowej-Płockiej-Gostyńskiej (dawny adres: Gostyńska 36) stanowiącego działkę ewidencyjną nr z obrębu , dla której Sąd Rejonowy dla W - M w W , prowadzi księgę wieczystą nr dawne oznaczenie numerem hipotecznym lit. oraz odmawiającej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu pochodzącego z dawnej nieruchomości hipotecznej nr lit. wchodzącego w skład działek ewidencyjnych nr o powierzchni 73 m² i nr o powierzchni 36 m², obie z obrębu

Postanowieniem Komisji z dnia 5 października 2022 r., na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r., zawiadomiono organy administracji i sądy o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Obozowej-Płockiej-Gostyńskiej.

Postanowieniem z dnia 5 października 2022 r., Komisja zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r. nr , dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie w rejonie ul. Obozowej-Płockiej-Gostyńskiej.

Postanowieniem z dnia 5 października 2022 r., działając na podstawie art. 23 ust. 1 i 2 oraz art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r., zabezpieczono postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r. nr dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie w rejonie ul. Obozowej-Płockiej-Gostyńskiej, stanowiącej działkę ewidencyjną nr poprzez nakazanie wpisu w księdze wieczystej nr prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla W M w W - zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości stanowiącej opisaną wyżej działkę ewidencyjną.

Zawiadomieniem z dnia 17 października 2022 r. Komisja zawiadomiła strony postępowania, tj. Miasto Stołeczne Warszawa, W , K , Z , Z , I Wi , następców prawnych S -- G z domu R , K G E W ; C S M G M G , A G , F G , P. G -- G M M M K M , R M , H. C , B W , M W M B z domu B , M B , G S W S , M S , K S , M R , S T M T S T D T , A T R Ti i M S o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r. nr

Powyższe postanowienia i zawiadomienie zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 19 października 2022 r.

Z chwilą wszczęcia postępowania rozpoznawczego, zgodnie z art. 24a ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r., wpis ostrzeżenia o podjęciu czynności sprawdzających w księdze wieczystej nr prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla W /-M w W dla działki ewidencyjnej nr dokonany na podstawie postanowienia Komisji z dnia 9 czerwca 2020 r. w ramach czynności sprawdzających pod sygn. KR VI S 9/19, wywołał skutki ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu rozpoznawczym w przedmiotowej sprawie.

Pismami z dnia 17 października 2022 r. zawiadomiono Prezydenta m.st. Warszawy oraz Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie o wszczęciu postępowania

rozpoznawczego w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Obozowej-Płockiej-Gostyńskiej.

Zawiadomieniem z dnia 16 grudnia 2022 r. wyznaczono nowy termin załatwienia sprawy do dnia 5 lutego 2023 r. Zawiadomienie ogłoszono w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 19 grudnia 2022 r.

Zawiadomieniem z dnia 19 grudnia 2022 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. Jednocześnie pouczone strony, że przedmiotowe zawiadomienie uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej. Przedmiotowe zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 20 grudnia 2022 r.

Na etapie prowadzonego postępowania rozpoznawczego strony postępowania nie zgłosiły wniosków dowodowych i procesowych.

Spółeczna Rada w dniu 9 stycznia 2023 r. przedstawiła opinię dotyczącą decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r. nr

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości

1.1. Przedwojenna nieruchomość warszawska położona ówczesnie przy ul. Gostyńskiej 36, objęta dawną księgą hipoteczną nr o powierzchni łącznej 1083,85 m², została opisana w księdze hipotecznej pod dawną nazwą: „ lit. ” - Gostyńska 36.

1.2. Przed II wojną światową, na przedmiotowej nieruchomości znajdowały się oficyna boczna i oficyna poprzeczna, które w wyniku działań wojennych zostały wypalone doszczętnie - kategoria zniszczeń VI.

1.3. Obecnie przedmiotowa nieruchomość położona jest w Warszawie w dzielnicy Wola i składa się m.in. z działki ewidencyjnej nr z obrębu o powierzchni 963 m², położonej w rejonie ul. Obozowej, Płockiej i Gostyńskiej, dla której Sąd Rejonowy dla W - M w W prowadzi księgę wieczystą nr . W dziale II

przedmiotowej księgi wieczystej widnieje wpis prawa własności na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy i brak jest wpisów dotyczących prawa użytkowania wieczystego.

2. Dawni właściciele przedwojennej nieruchomości

2.1. Przedwojennym właścicielem nieruchomości warszawskiej Gostyńska 36 byli: „J” i F z domu G małżonkowie Ł w udziale 2/3 części oraz J H. z domu K małżonkowie G w udziale po połowie z 1/3 części, na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia kwietnia 1928 r.

2.2. „J” Ł zmarł w dniu lipca 1936 r. Spadek po „J” Ł nabyli: H L z domu Ł, K K z domu Ł, T Ł i E Ł, w częściach równych.

J G należąca do niego współwłasność nieruchomości sprzedał na rzecz J i S małżonków C w równych częściach w drugiej połowie co do 1/3 części, na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia października 1935 r.

F Ł sprzedała całą swoją 1/3 niepodzielną część nieruchomości, na rzecz A P, na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia stycznia 1943 r.

Spadkobiercy „J” Ł (tj. H L z domu Ł, K K z domu Ł, T Ł i E Ł) sprzedali wszystkie swoje oddziedziczone prawa po „J” Ł (w skład których wchodził udział 1/3 niepodzielnej części w nieruchomości Gostyńska 36 nr hipoteczny:), na rzecz A P na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia marca 1943 r. w wykonaniu aktu przyrzeczenia kupna sprzedaży z dnia stycznia 1943 r.

2.3. W związku z powyższym, według stanu na dzień listopada 1947 r., dawnymi właścicielami przedwojennej nieruchomości - Gostyńska 36 byli: A P w 2/3 częściach oraz H G z domu K oraz J i S małżonkowie C w częściach równych w drugiej połowie co do 1/3 części.

2.4. J C urodził się w dniu października 1897 r. jako syn J i M vel. M. W dniu czerwca 1922 r. zawarł związek małżeński ze S C z domu K. Zmarł w dniu maja 1964 r. w Warszawie.

2.5. S C z domu K urodziła się w dniu maja 1901 r. jako córka K i A. Zmarła w dniu września 2002 r. w Łomiankach.

2.6. H G z domu K urodziła się w dniu kwietnia 1899 r. (zamiennie w dniu kwietnia 1899 r.) w miejscowości Myszczyn jako córka P i M małżonków K. Według stanu na dzień kwietnia 1928 r. była w związku małżeńskim z J G. Przed śmiercią zamieszkiwała we wsi Borzęcin Duży. Zmarła w dniu czerwca 1964 r. w Borzęcinie.

3. Spadkobiercy dawnego właściciela J C

3.1. Spadek po J C nabyli: S C w 1/2 części, Z M w 1/6 części, R M w 1/6 części, G W w 1/24 części, S S w 1/24 części, H S w 1/24 części i H T w 1/24 części, przy czym część majątku pozostająca we wspólności ustawowej małżeńskiej spadkodawcy dziedziczą: Z M w 1/3 części, R M w 1/3 części, G W w 1/12 części, S S w 1/12 części, H S w 1/12 części i H T w 1/12 części (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia października 2014 r. sprostowane postanowieniem tego Sądu z dnia lipca 2016 r., sygn. akt).

3.2. Spadek po Z M zmarłej dnia września 2009 r. nabyli: G M , K M i M M (akt poświadczenia dziedziczenia z dnia stycznia 2015 r. Rep.).

3.3. Spadek po G W zmarłej dnia lipca 2013 r. nabyli: H C , S W , M B i M B (postanowienie Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia sierpnia 2015 r. sygn. akt).

Spadek po S W zmarłym w dniu maja 2021 r. nabyli: B W i M W (postanowienie Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia listopada 2021 r. sygn. akt).

3.4. Spadek po S S zmarłym dnia czerwca 1989 r. nabyli: H , S z domu M , G S , W S i M S (akt poświadczenia dziedziczenia z dnia lutego 2016 r. Rep.).

Spadek po H S z domu M zmarłej dnia października 2011 r. nabyli: G S , W S i M S (akt poświadczenia dziedziczenia z dnia lutego 2016 r. Rep.).

3.5. Spadek po H S zmarłym w dniu września 2005 r. nabyli: K S i M R (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia maja 2015 r. sygn. akt).

3.6. Spadek po H T -S z domu S zmarłej dnia października 2003 r. nabyli: S T , E T i W T (postanowienie Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia grudnia 2015 r. sygn. akt).

Spadek po E T zmarłym w dniu marca 2017 r. nabyli: M T , S T i D T (akt poświadczenia dziedziczenia z dnia października 2017 r. Rep.).

Spadek po W T zmarłym dnia kwietnia 2005 r. nabyli: A T , R T i M S (postanowienie Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia września 2008 r. sygn. akt).

4. Spadkobiercy dawnej właścicielki S C

Spadek po S C zmarłej w dniu września 2002 r. nabył W K w całości (postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia listopada 2003 r. sygn. akt).

5. Spadkobiercy dawnej właścicielki H G z domu K

5.1. Spadek po H G z domu K nabyli: J G , Z G i L G (postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia stycznia 2001 r. sygn. akt).

5.2. Spadek po L G zmarłym dnia października 2002 r. nabył J G w całości (postanowienie Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia listopada 2020 r. sygn. akt). Spadek zaś po Z J G zmarłym dnia lutego 2015 r. nabyli: M G , A G , P G i R (vide: P) G (akt poświadczenia dziedziczenia z dnia marca 2015 r. Rep.).

5.3. Spadek po J G zmarłym dnia czerwca 1994 r. w Warszawie nabyła M C w całości (postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia kwietnia 2001 r. sygn. akt). Spadek zaś po M G zmarłej w dniu lutego 2009 r. nabyła I W w całości (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dnia lipca 2009 r. sygn. akt).

5.4. Spadek po Z G zmarłym dnia listopada 1971 r. nabyli: S G E G , E G (obecnie S), M G i K G (postanowienie Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia lutego 1972 r. sygn. akt).

Spadek po E S. z domu G zmarłej w dniu marca 2012 r. nabył C S w całości (akt poświadczenia dziedziczenia z dnia marca 2015 r. Rep.).

Postępowanie spadkowe po S G z domu R zmarłej w dniu lipca 1994 r. w Warszawie, w wysokim stopniu prawdopodobieństwa graniczącym z pewnością - nie zostało przeprowadzone.

6. Objęcie gruntu na podstawie dekretu warszawskiego

6.1. Z dniem 21 listopada 1945 r., tj. z dniem wejścia w życie dekretu warszawskiego nieruchomości warszawskie, w tym dawna nieruchomość Gostyńska 36 na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego, przeszły na własność Gminy m.st. Warszawy, a następnie na własność Skarbu Państwa.

6.2. Objęcie niniejszego gruntu w posiadanie przez gminę nastąpiło w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 20/48 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez Gminę m.st. Warszawy (Dz. U. z 1948 r. Nr 6, poz. 43; dalej: rozporządzenie z dnia 27 stycznia 1948 r.), w związku z czym termin do składania wniosku upłynął z dniem 16 lutego 1949 r.

7. Wniosek dekretowy

7.1. Do Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie wpłynął wniosek (bez daty i bez pieczęci urzędu potwierdzającego złożenie przedmiotowego pisma), podpisany przez J C i S C o przyznanie za czynszem symbolicznym prawa własności czasowej do terenu nieruchomości warszawskiej przy ul. Gostyńskiej nr pol. nr hipoteczny

W aktach Prezydenta m.st. Warszawy znajduje się potwierdzenie wpłaty z asygnacji przychodowej nr dotyczące uiszczenia w dniu czerwca 1948 r. kwoty 6.000 ówczesnych złotych tytułem opłaty manipulacyjnej od wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości przy ul. Obozowej-Gostyńskiej.

Do podania dołączono świadectwo Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia lipca 1946 r. nr w którym zaświadczono, że nieruchomość warszawska, wg stanu na dzień lipca 1946 r., tytuł własności co do działki oznaczonej o powierzchni 1083,85 m² uregulowany jest jawnym wpisem na imię:

„J” i F małżonków Ł w równych 2/3 częściach oraz H G w połowie i J i S małżonków C w częściach równych w drugiej połowie, wszystkich w 1/3 części. Zaświadczono, że „zaprojektowano treść aktu”, że F Ł współwłasność swą sprzedała A P oraz, że po zmarłym „J” Ł zgłosiły swe prawa rodzone jego dzieci: H „S i” L z Ł, K z Ł K, T K Ł i E Ł oraz dożywotniczka na 1/5 części F Ł - wdowa, którzy wszystkie swoje prawa spadkowe i dożywotnie, czyli całą 1/3 część tej działki sprzedali A P, na mocy aktów z dnia stycznia 1943 r. i z dnia marca 1943 r.

7.2. W aktach Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju prowadzonych dla nieruchomości Gostyńska 36a nr hipoteczny, znajduje się wniosek dekretowy złożony przez A P w imieniu którego działał B M, złożony do Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie w dniu kwietnia 1948 r. wraz z potwierdzeniem wpłaty z asygnacji przychodowej nr dotyczącej uiszczenia w dniu kwietnia 1948 r. kwoty 3.000 ówczesnych złotych tytułem opłaty manipulacyjnej od wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości przy ul. Gostyńskiej 36a nr hipoteczny

7.3. J C i S C w dniu sierpnia 1949 r. złożyli do Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przyznanie im prawa własności czasowej do terenu nieruchomości przy ul. Gostyńskiej 36 – nr hipoteczny

8. Zbycie 2/3 części praw do dawnej nieruchomości hipotecznej

8.1. Na mocy umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego w dniu czerwca 1998 r., sporządzonym przed notariuszem dla Prowincji Ontario w Kanadzie dr J M (poświadczonym za zgodność z prawem miejsca jego wystawienia przez Konsula Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Toronto w dniu lipca 1998 r.), A P sprzedał prawa i roszczenia do nieruchomości Obozowa 21 oraz całość swoich praw, tj. 2/3 części w nieruchomości Gostyńska 36 - , na rzecz Z Z, za łączną kwotę dolarów kanadyjskich.

9. Postępowanie administracyjne w przedmiocie wniosku dekretowego

9.1. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie orzeczeniem administracyjnym z dnia października 1950 r. L.Dz. odmownie załatwiło podanie z dnia

sierpnia 1949 r. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o prawo własności czasowej do nieruchomości przy ul. Gostyńskiej 36 nr hipoteczny , działka nr J C i S C w dniu sierpnia 1960 r. (data wniosku: sierpień 1960 r.) złożyli do Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przyznanie im prawa własności czasowej do terenu nieruchomości przy ul. Gostyńskiej 36 – nr hipoteczny

9.2. Pismem z dnia listopada 1960 r. nr Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie „komunikuje, że zgodnie z postanowieniami dekretu (...) wszystkie grunty, a więc i nieruchomość przy ul. Gostyńskiej 36 nr hipoteczny działka nr , przeszły na własność Państwa”.

9.3. Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy orzeczeniem administracyjnym z dnia listopada 1960 r. nr (dalej: orzeczenie Prezydium) odmówiło A P przyznania prawa własności czasowej do nieruchomości Gostyńska 36a nr hipoteczny

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia listopada 2015 r. sygn. stwierdziło nieważność orzeczenia Prezydium z dnia listopada 1960 r. w części dotyczącej gruntu „stanowiącego obecnie mienie komunalne”.

Prezydent m.st. Warszawy w imieniu którego działało Biuro Mienia Miasta i Skarbu Państwa pismem z dnia lutego 2018 r. wniosło do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie o wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 9 listopada 2015 r. sygn. jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa. Nieostateczną decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia maja 2022 r. sygn. stwierdzono nieważność decyzji nr

9.4. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie decyzją z dnia kwietnia 1970 r. nr (dalej: decyzja odszkodowawcza) na podstawie art. 8 , art. 12, art. 13, art. 53, i art. 55 ustawy z 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz.U. z 1961 r., Nr 18, poz. 94) i art. 97 k.p.a., po rozpatrzeniu sprawy S C o odszkodowanie za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Gostyńskiej 36:

- w pkt I. decyzji ustaliło odszkodowanie za nieruchomość położoną przy ul. Gostyńskiej 36 na łączną kwotę ówczesnych złotych, w tym odszkodowanie za grunt – ówczesnych złotych, odszkodowanie za zabudowania – ówczesnych złotych i odszkodowanie za rośliny – ówczesnych złotych,

- w pkt II. decyzji przyznało ustalone odszkodowanie na rzecz S C.
w kwocie ówczesnych złotych, J Ł – „brak danych co do miejsca zamieszkania” w kwocie ówczesnych złotych, F Ł w kwocie ówczesnych złotych, H G „brak danych co do miejsca zamieszkania” w kwocie ówczesnych złotych i „nieustalonym spadkobiercom J C” w kwocie ówczesnych złotych.

9.5. Prezydent m.st. Warszawy decyzją z dnia czerwca 2014 r., nr (dalej: decyzja reprivatyzacyjna) po rozpoznaniu wniosku z dnia czerwca 1948 r. złożonego przez A P o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu przy ul. Gostyńskiej 36, oznaczenie numerem hipotecznym: , na podstawie art. 7 dekretu warszawskiego:

w pkt 1. decyzji ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu położonego w Warszawie w rejonie ulic: Obozowej-Płockiej-Gostyńskiej, oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu o powierzchni 963 m², na rzecz:

- Z: Z w udziale 8/12 części,
- H: G nieznanej z miejsca pobytu reprezentowanej przez kuratora M C w udziale 2/12 części,
- W K w udziale 1/12 części,
- nieustalonych spadkobierców J C , na rzecz których działa W K kurator spadku po zmarłym J C w udziale 1/12 części,

w pkt 2. decyzji ustalił czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do ww. gruntu w wysokości 963 zł netto na podstawie uchwały nr XVIII/579/2007 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 8 listopada 2007 r. w sprawie zasad gospodarowania zasobem nieruchomości m.st. Warszawy w zakresie ustalenia wysokości czynszu symbolicznego za grunty oddawane w użytkowanie wieczyste w trybie i na zasadach art. 7 dekretu warszawskiego oraz bonifikaty od opłat rocznych za grunty oddawane w użytkowanie wieczyste w trybie i na zasadach określonych w art. 214 ustawy o gospodarce nieruchomościami,

w pkt 3. decyzji odmówił Z: Z , H G (nieznanej z miejsca pobytu reprezentowanej przez kuratora M C), W K oraz nieustalonym spadkobiercom J C (na rzecz których działa W K jako kurator spadku po zmarłym J C), ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego do gruntu pochodzącego z przedmiotowej dawnej nieruchomości hipotecznej

wchodzącego w skład działek ewidencyjnych nr [redacted] o powierzchni 73 m² i nr [redacted] o powierzchni 36 m², obie z obrębem [redacted], które stanowią własność m.st. Warszawy, w pkt 7. decyzji, wskazał, że umowa użytkowania wieczystego zostanie zawarta po zwróceniu przez osoby wymienione w pkt 1. decyzji zwaloryzowanej kwoty odszkodowania przyznanego i wypłaconego za nieruchomość o adresie Gostyńska 36 na podstawie decyzji Prezydium Rady Narodowej z dnia [redacted] kwietnia 1970 r. znak: [redacted] w odniesieniu do gruntu, o którym mowa w pkt 1. decyzji.

W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji organ wskazał, że objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy nastąpiło w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 20 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. Dalej organ wskazał, że wniosek o ustanowienie prawa własności czasowej do ww. nieruchomości został złożony przed terminem przewidzianym w art. 7 dekretu warszawskiego, przez A [redacted] P [redacted] w dniu [redacted] czerwca 1948 r. W oparciu o świadectwo Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia [redacted] lipca 1946 r. ustalił, że tytuł własności przedmiotowej nieruchomości uregulowany był na „J. [redacted]” i F [redacted] małżonków L [redacted]. w równych 2/3 częściach, H [redacted] : G [redacted] w połowie i J. [redacted] i S [redacted] małżonków C [redacted] w częściach równych, w drugiej połowie wszystkich w 1/3 części z tym, że zaprojektowano w dawnej księdze hipotecznej, że F [redacted] L [redacted] współwłasność swą sprzedała A [redacted] i P [redacted] oraz, że do spadku po zmarłym J [redacted] : L [redacted] zgłosiły swa prawa dzieci: H [redacted] S [redacted] L [redacted] z L [redacted], K [redacted] z L [redacted] K [redacted] T [redacted] K [redacted] L [redacted] i E [redacted] : L [redacted] oraz dożywotnio na 1/5 części F [redacted] L [redacted] wdowa, którzy wszystkie swoje prawa spadkowe i dożywotnie, czyli całą 1/3 część tej działki sprzedali na rzecz A [redacted] P [redacted]. Organ następnie wskazał, że:

- na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia [redacted] czerwca 1998 r. A [redacted] P [redacted] zbył na rzecz Z [redacted] Z [redacted] prawa i roszczenia do przedmiotowej nieruchomości,
- dla H [redacted] G [redacted] urodzonej w dniu [redacted] sierpnia 1912 r. w Warszawie, córki J [redacted], zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia [redacted] czerwca 2013 r. sygn. [redacted], ustanowiono kuratora dla reprezentowania nieznanej z miejsca pobytu H [redacted] G [redacted] w osobie M [redacted] C [redacted],
- mocą postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie spadek po S [redacted] C [redacted] nabył W [redacted] K [redacted],
- mocą postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia [redacted] września 2013 r. sygn. [redacted] sprostowanym postanowieniem tego Sądu z dnia [redacted] marca 2014 r., kuratorem spadku po zmarłym J [redacted] C [redacted] ustanowiono W [redacted] K [redacted]

Końcowo organ wskazał, że decyzją Prezydium Rady Narodowej z dnia 1 kwietnia 1970 r. znak: [redacted] przyznano i ustalono odszkodowanie za przedmiotową nieruchomość. W zakresie pkt 3. decyzji reprivatyzacyjnej (tj. odmowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego) organ podniósł, że pozostała część dawnej nieruchomości została przeznaczona na cele publiczne, których realizacja służy zaspakajaniu potrzeb ogółu społeczeństwa i z tego powodu organ odmówił ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do działki nr [redacted] (zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego jest ona przeznaczona jako ulica publiczna zbiorcza) oraz do działki nr [redacted] (fragment ciągu pieszo-jezdnego ulicy Gostyńskiej).

9.6. Pismem z dnia 1 lipca 2016 r. skierowanym do Biura Gospodarki Nieruchomościami Urzędu m.st. Warszawy, M [redacted] C [redacted] działający jako kurator nieznanej z miejsca pobytu H [redacted] G [redacted] wniósł o wyznaczenie terminu do zawarcia umowy notarialnej dotyczącej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego - zgodnie z decyzją reprivatyzacyjną oraz o wskazanie numeru rachunku bankowego do przelewu kwoty zwaloryzowanego odszkodowania ustalonego w oparciu o decyzję odszkodowawczą z dnia 1 kwietnia 1970 r.

9.7. Prezydent m.st. Warszawy decyzją z dnia 1 października 2016 r. nr: [redacted] na podstawie art. 162 § 1 pkt 2 k.p.a.:

w pkt 1. decyzji stwierdził wygaśnięcie decyzji odszkodowawczej z dnia 1 kwietnia 1970 r. o ustaleniu odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Gostyńskiej 36, oznaczenie hipoteczne nr [redacted] lit. [redacted] w części dotyczącej odszkodowania przyznanego za grunt o powierzchni 963 m², wchodzący w skład działki ewidencyjnej nr [redacted] z obrębu [redacted],

w pkt 2. decyzji zobowiązał do zwrotu zwaloryzowanej kwoty odszkodowania w wysokości [redacted] zł za część nieruchomości w sposób następujący:

- Z [redacted] Z [redacted] – kwotę [redacted] zł za udział 8/12 części,
- nieznana z miejsca pobytu H [redacted] G [redacted] reprezentowana przez kuratora M [redacted] C [redacted] – kwotę [redacted] zł za udział 2/12 części,
- W [redacted] K. [redacted] – kwotę [redacted] zł za udział 1/12 części,
- masa spadkowa pozostała po J [redacted] C [redacted], na rzecz której działał W [redacted] K [redacted] jako kurator spadku – kwotę [redacted] zł za udział 1/12 części.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że wobec wydania pozytywnej decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 1 czerwca 2014 r., decyzja odszkodowawcza z dnia 1 kwietnia

1970 r. w części dotyczącej gruntu o powierzchni 963 m² stała się bezprzedmiotowa, a stwierdzenie wygaśnięcia decyzji odszkodowawczej leży w interesie stron.

9.8. Pismem z dnia 1 lipca 2016 r. M C działający jako kurator H G wezwał Prezydenta m.st. Warszawy do zawarcia umowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego – zgodnie z decyzją reprivatyzacyjną z dnia 1 czerwca 2014 r.

Pismem z dnia 1 października 2016 r. M C działający jako kurator H G ponownie wezwał Prezydenta m.st. Warszawy do zawarcia umowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego – zgodnie z decyzją reprivatyzacyjną z dnia 1 czerwca 2014 r.

9.9. Prezydent m.st. Warszawy w imieniu którego działa Biuro Mienia Miasta i Skarbu Państwa Urzędu m.st. Warszawy pismem z dnia 1 lutego 2018 r. wniosło do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie o wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej, wskazując, że decyzja została wydana wobec osoby niebędącej stroną. Sprawie nadano sygnaturę

10. Kurator ustanowiony dla dawnych właścicieli nieruchomości hipotecznej

10.1. Z Z pismem z dnia 1 stycznia 2013 r. wniosł do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie o ustanowienie kuratora spadku po J C w osobie M C jako pracownika kancelarii prowadzącej wszelkie sprawy odnośnie nieruchomości przy ul. Gostyńskiej 36 w celu prowadzenia spraw związanych z toczącym się postępowaniem w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji odszkodowawczej z dnia 1 kwietnia 1970 r. oraz w sprawie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości przy ul. Gostyńskiej 36 w Warszawie na podstawie wniosku złożonego w trybie art. 7 dekretu warszawskiego.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 1 września 2013 r. sprostowanym postanowieniem tego Sądu z dnia 1 marca 2014 r. sygn. , ustanowiono kuratora spadku po zmarłym w dniu 1 maja 1964 r. J C w osobie W K.

10.2. Pismem z dnia 1 stycznia 2013 r. Z Z wniosł do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie o ustanowienie kuratora w osobie pracownika kancelarii M C dla nieznaney z miejsca pobytu H G - córki J urodzonej w dniu 1 sierpnia 1912 r. w Warszawie, w celu prowadzenia spraw związanych z toczącym się postępowaniem w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji odszkodowawczej z dnia 1 kwietnia 1970 r. oraz w sprawie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu

nieruchomości przy ul. Gostyńskiej 36 w Warszawie na podstawie wniosku złożonego w trybie art. 7 dekretu warszawskiego oraz przekazania do depozytu sądowego środków uzyskanych ze sprzedaży udziałów w użytkowaniu wieczystym przysługującym nieznannej z miejsca pobytu H. G. oraz kwot otrzymanych na podstawie decyzji administracyjnej lub zasądzonych z tytułu odszkodowania za utratę nieruchomości przy ul. Gostyńskiej 36 w Warszawie.

10.3. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia czerwca 2013 r. sygn. ustanowiono dla reprezentowania nieznannej z miejsca pobytu H. G. urodzonej dnia sierpnia 1912 r. w Warszawie, córki J. - kuratora w osobie M. C. i w celu reprezentowania ww. H. G. przez organami administracji publicznej, sądami administracyjnymi, sądami powszechnymi oraz Sądem Najwyższym, we wszelkich sprawach zmierzających do nabycia prawa użytkowania wieczystego lub wszelkich odszkodowań za nieruchomość położoną przy ul. Gostyńskiej 36 w Warszawie oznaczonej nr hipotecznym lit. zawarcia w jej imieniu umowy o oddanie powyższego gruntu w użytkowanie wieczyste oraz umowy sprzedaży udziałów w użytkowaniu wieczystym, do odbioru uzyskanych w drodze sprzedaży, przyznanych na podstawie decyzji administracyjnej lub zasądzonych na rzecz H. G. kwot z tytułu ceny, odszkodowań za utratę nieruchomości lub jej posiadania oraz dochodzenia ich w jej imieniu na drodze postępowania egzekucyjnego, przekazania do depozytu sądowego środków uzyskanych ze sprzedaży udziałów w użytkowaniu wieczystym przedmiotowej nieruchomości oraz kwot otrzymanych na podstawie decyzji administracyjnej lub zasądzonych z tytułu odszkodowania za utratę nieruchomości przy ul. Gostyńskiej 36 w Warszawie.

10.4. M. C. pismem z dnia sierpnia 2018 r. złożył sprawozdanie jako kurator dla nieobecnej H. G. informując, że H. G. to żona J. G. która pochodzi z domu K., zamieszkiwała w Borzęcinie Dużym i zmarła dnia czerwca 1964 r.

10.5. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia kwietnia 2019 r. sygn. w sprawie z wniosku Miasta Stołecznego Warszawy, uchylono postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia czerwca 2013 r. sygn. w całości i odrzucono wniosek o ustanowienie kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu H. G. urodzonej dnia sierpnia 1912 r. w Warszawie.

W rozpatrywanej sprawie zaktualizowała się przesłanka określona w art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r. nr , wydana została z rażącym naruszeniem prawa. W sprawie doszło do wydania decyzji reprivatyzacyjnej, mocą której ukształtowano prawa i obowiązki osoby, której nigdy nie przysługiwał tytuł prawnorzeczowy do dawnej nieruchomości hipotecznej. Innymi słowy, ustanowiono prawo użytkowania wieczystego na rzecz osoby, która nigdy nie była właścicielem dawnej nieruchomości hipotecznej Gostyńska 36.

1.2. Komisja w ramach prowadzonego postępowania rozpoznawczego ustaliła, że dawnym właścicielem przedwojennej nieruchomości położonej przy ul. Gostyńskiej 36 objętej dawną księgą hipoteczną nr , byli: A P w 2/3 częściach oraz H G oraz J i S C , w równych połowach w 1/3 części. Ponadto co istotne w tej sprawie, Komisja ustaliła, że dawna właścicielka H G pochodziła z domu K , urodziła się w dniu kwietnia 1899 r. (zamiennie w dniu kwietnia 1899 r. – kalendarz zamienny stosowany w ówczesnym zaborze) w miejscowości Myszczyn jako córka P i M małżonków K oraz, że według stanu na dzień kwietnia 1928 r. była w związku małżeńskim z J G i zmarła w dniu czerwca 1964 r. w Borzęcinie.

Następnie Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie postanowieniem z dnia czerwca 2013 r. sygn. akt , na wniosek Z Z ustanowił dla reprezentowania nieznanej z miejsca pobytu H G urodzonej w dniu sierpnia 1912 r. w Warszawie, córki J kuratora w osobie M C w celu reprezentowania ww. H G m.in. przed organami administracji publicznej (...) we wszelkich sprawach zmierzających do nabycia prawa użytkowania wieczystego (...) nieruchomości położonej przy ul. Gostyńskiej 36 w Warszawie oznaczonej dawnym nr hipotecznym lit. (...).

Kolejno, decyzją reprivatyzacyjną z dnia czerwca 2014 r. Prezydent m.st. Warszawy po rozpoznaniu wniosku dekretowego, na podstawie art. 7 dekretu warszawskiego, ustanowił na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do gruntu w rejonie ulic: Obozowej-Płockiej-Gostyńskiej, oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu na rzecz: Z: Z w udziale 8/12 części, H G (urodzonej w dniu sierpnia 1912 r. w Warszawie, córki J), nieznanej z miejsca pobytu reprezentowanej przez kuratora M C w udziale 2/12 części, W K w 1/12 części oraz na rzecz nieustalonych spadkobierców J C , na rzecz których działał W K jako kurator spadku po zmarłym J C – w udziale 1/12 części oraz

odmówił ww. osobom ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego do gruntu pochodzącego z dawnej nieruchomości hipotecznej oznaczonego jako działka nr o powierzchni 73 m² i nr o powierzchni 36 m², obie z obrębem ..

Oznacza to, że organ ukształtował prawa i obowiązki beneficjentki decyzji reprivatyzacyjnej H , G - a tym samym uznał za stronę postępowania - H , G urodzoną w dniu sierpnia 1912 r. w Warszawie, córkę J . Natomiast jak ustaliła Komisja, dawną właścicielką nieruchomości była zupełnie inna osoba – tj. H , G z domu K urodzona w dniu kwietnia 1899 r. (zamiennie w dniu kwietnia 1899 r.) w miejscowości Myszczyń jako córka P i M żona J , G która zmarła w dniu czerwca 1964 r. w Borzęcinie.

1.3. W tym miejscu wskazać należy, że przepisem definiującym pojęcie strony postępowania o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu warszawskiego, jest art. 28 k.p.a. w związku z art. 7 dekretu warszawskiego.

Przepis art. 28 k.p.a. stanowi, że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego stanowi zaś, że dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie -użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

W literaturze i orzecznictwie sądowym podkreśla się, że ustalenie kręgu podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku oraz w konsekwencji ustalenie kręgu stron na rzecz których ustanawia się prawo użytkowania wieczystego w trybie art. 7 dekretu warszawskiego, było i jest obowiązkiem organów administracji publicznej prowadzących wedle swojej właściwości postępowania w tym trybie. Prawidłowe zatem ustalenie kręgu stron postępowania stanowi jeden z podstawowych obowiązków organu prowadzącego postępowanie administracyjne, zainicjowane wnioskiem strony, wykonywany już we wstępnej fazie postępowania administracyjnego.

1.4. Prezydent m.st. Warszawy rozpoznając wniosek dekretowy winien był dokonać analizy, czy z wnioskiem wystąpiła osoba uprawniona do jego złożenia zgodnie z treścią art. 7 dekretu, a następnie ustalić prawidłowy krąg osób mogących posiadać przymiot strony tego postępowania dekretowego. Te ustalenia dopiero warunkowałyby możliwość wydania decyzji

reprzywatyzyacyjnej w trybie art. 7 dekretu warszawskiego, bowiem jak wskazano wyżej, prawidłowe ustalenie kręgu stron postępowania stanowi jeden z podstawowych obowiązków organu prowadzącego postępowanie administracyjne, zainicjowane wnioskiem strony.

W rozpoznawanej sprawie, ustalony przez Prezydenta m.st. Warszawy w sposób nieprawidłowy stan faktyczny sprawy co do H G ; oraz konsekwencje wywodzone z tego tytułu, tj. wskazanie jako strony postępowania osoby, która nigdy nie była właścicielką dawnej nieruchomości, skutkowało wadliwym ustaleniem kręgu stron postępowania dekretowego. Uznanie „niewłaściwej” H G za stronę postępowania o odmiennej dacie urodzenia, odmiennym miejscu urodzenia oraz odmiennym imieniu ojca, aniżeli prawowita dawna właścicielka H G z domu K powoduje w ocenie Komisji, że decyzja reprzywatyzyacyjna została skierowana do podmiotu nieuprawnionego. Brak było bowiem podstaw do wydania przez organ decyzji reprzywatyzyacyjnej skierowanej do H G urodzonej w dniu sierpnia 1912 r. w Warszawie, córki J skoro osoba ta nigdy nie była właścicielem dawnej nieruchomości hipotecznej. W tej sprawie stroną postępowania winna być, jak wskazała powyżej Komisja, H G z domu K , urodzona w dniu kwietnia 1899 r. (zamiennie w dniu kwietnia 1899 r.) w miejscowości Myszczyń jako córka P i M , żona J . G , która jednak zmarła w dniu czerwca 1964 r. w Borzęcinie. Fakty te istotne dla rozstrzygnięcia tej sprawy wprost wynikały z akt Prezydenta m.st. Warszawy i materiału dowodowego zgromadzonego w ramach postępowania reprzywatyzyacyjnego przed tym organem. Z akt administracyjnych wynikało bowiem, że wniosek dekretowy na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, został złożony m.in. w imieniu dawnej właścicielki H G z domu K , żony J . G wg stanu z 1928 r. A zatem orzeczenie dekretowe rozstrzygające w przedmiocie tego wniosku winno zostać skierowane do spadkobierców tej właśnie osoby. Skierowanie zaś decyzji reprzywatyzyacyjnej do innego podmiotu, nienależącego do kręgu osób legitymowanych, a wymienionych w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, w sposób rażący i oczywisty - w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. – narusza prawo, tj. art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 28 k.p.a.

1.5. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że brak jest jakiegokolwiek usprawiedliwienia do skierowania decyzji reprzywatyzyacyjnej do nieuprawnionej H Ci urodzonej w Warszawie, córki J , pod kątem związania organu – na dzień wydania decyzji reprzywatyzyacyjnej – prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia czerwca 2013 r. sygn. akt mocą którego ustanowiono dla owej H G nieznaną z miejsca pobytu – kuratora. Wskazać bowiem

należy, że organ nie orzekał w sprawie podlegającej rozpoznaniu przez sąd powszechny w przedmiocie dokonania wykładni przepisów prawa regulujących instytucję kuratora dla osoby nieznaną z miejsca pobytu. Orzekał zaś - w ramach i na potrzeby postępowania administracyjnego w trybie art. 7 dekretu warszawskiego. Organ w ramach tego postępowania administracyjnego, miał obowiązek dokonać oceny ustanowienia kuratora dla konkretnej osoby w postępowaniu administracyjnym z art. 7 dekretu warszawskiego, pod kątem faktycznej i prawidłowej reprezentacji dawnej właścicielki nieruchomości hipotecznej, tj. H. / G z domu K. Innymi słowy, miał obowiązek ustalić, czy możliwe było skierowanie decyzji do H. G. urodzonej w Warszawie jako córki J., dla której został ustanowiony kurator dla nieznaną z miejsca pobytu. Pomimo wydanego orzeczenia sądu powszechnego, organ administracyjny nie był związany orzeczeniem tego sądu, chociażby z tego powodu, że to do indywidualnej oceny organu należy weryfikacja tego orzeczenia pod kątem prawidłowości ustalenia stron postępowania w postępowaniu administracyjnym i kuratorów ustanowionych dla konkretnej strony w tym właśnie postępowaniu. Gdyby organ w tej sprawie poczynił prawidłowe ustalenia, że dawna właścicielka nieruchomości to H. G. z domu K. urodzona w dniu kwietnia 1899 r. (zamiennie w dniu kwietnia 1899 r.) w miejscowości Myszczyń, jako córka P., to doszedłby do przekonania, że brak jest podstaw do skierowania decyzji do H. G. urodzonej w dniu sierpnia 1912 r. w Warszawie jako córki J. - a w konsekwencji, że brak jest podstaw do skierowania decyzji do tej właśnie osoby pomimo prawomocnego orzeczenia sądu.

1.6. Reasumując, decyzja reprivatyzacyjna dotknięta jest wadą nieważności. Wada ta polega na nieprawidłowym nadaniu H. G. jako córce Juliana – statusu strony postępowania dekretowego. Takie naruszenie stanowi rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 28 k.p.a., co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

2. Brak legitymacji następców prawnych w postępowaniu dekretowym jako przesłanka rażącego naruszenia prawa

2.1. Jak wyżej wskazano, Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. między innymi jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r. nr. , wydana została z rażącym naruszeniem prawa, również z tego powodu, że w sprawie doszło do

zbycia praw i roszczeń, a w konsekwencji do przyznania statusu strony postępowania dekretowego nabywcom tych praw i roszczeń.

2.2. Przepis art. 1 dekretu warszawskiego stanowi, że wszelkie grunty usytuowane na obszarze m.st. Warszawy przeszły z dniem 21 listopada 1945 r. na własność gminy m.st. Warszawy. Zgodnie natomiast z art. 7 ust. 1 powołanego dekretu, dotychczasowy właściciel gruntu, następcy prawni będący w posiadaniu gruntu lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie – użytkownicy gruntu, mogli w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

Podstawowe i fundamentalne znaczenie dla rozpoznania sprawy z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego ma ustalenie legitymacji formalnej podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku dekretowego z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego i w konsekwencji ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na ich rzecz. Normy materialnoprawnej określającej stronom umowy nabycia praw i roszczeń - interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym w sprawie prowadzonej na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, nie sposób wywieść z przepisów dekretu warszawskiego, które de facto nie kreują tego interesu w żaden sposób, a to właśnie interes prawny jest elementem niezbędnym do przyznania praw określonych w powołanym przepisie. Takiej normy materialnoprawnej, mającej zastosowanie do dekretu warszawskiego, nie kreują także inne akty prawne. Norma taka nie wynika również z przepisów prawa cywilnego. Umowa cywilnoprawna nie może bowiem modyfikować ustawowo określonego podmiotowego zakresu uprawnień unormowanych w dekrecie warszawskim, skoro zakres tych uprawnień nie może być wynikiem zgodnych oświadczeń woli stron tej umowy. Czym innym jest swoboda zawierania umów w prawie cywilnym, a czym innym jest skonkretyzowanie uprawnień w sferze prawa administracyjnego i przypisanie tych uprawnień przez prawodawcę konkretnie określonym podmiotom. Strony umowy cywilnoprawnej nie mogą zatem oczekiwać, że swoboda zawierania umów i wyrażania w nich swojej woli w sferze prawa cywilnego wywoła takie same skutki prawne w sferze prawa administracyjnego.

2.3. W stanie faktycznym sprawy, na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego, dawna nieruchomości ul. Gostyńska 36, przeszła na własność gminy m.st. Warszawy z dniem 21 listopada 1945 r. Dawnymi właścicielami nieruchomości przed tą datą, jak wskazano powyżej, był m.in. A P w 2/3 częściach, który w dniu czerwca 1998 r. sprzedał

prawa i roszczenia do nieruchomości m.in. całość swoich praw, tj. 2/3 części w nieruchomości Gostyńska 36 - , na rzecz Z. Z .

Prezydent m.st. Warszawy w decyzji reprivatyzacyjnej ustanowił prawo użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr dawna ul. Gostyńska 36, na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, na rzecz m.in. Z Z . Organ uznał tę osobę za następcę prawnego dawnego właściciela nieruchomości (czyli za następcę prawnego A P) na podstawie umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia czerwca 1998 r., zawartej na gruncie prawa cywilnego. A co za tym idzie, uznał, że osoba ta posiada status strony w postępowaniu dekretowym na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 28 k.p.a.

W świetle powyższych okoliczności, w niniejszej sprawie istota problemu sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy beneficjent decyzji reprivatyzacyjnej jako nabywca praw i roszczeń dawnej nieruchomości Gostyńska 36 z tytułu zawartej ww. umowy w formie aktu notarialnego, mieści się w pojęciu „następcy prawnego”, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, co w konsekwencji umożliwiłoby nadanie tej osobie statusu strony w postępowaniu dekretowym.

2.4. Postępowanie z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego wszczyna się na żądanie strony, zaś stroną w rozumieniu art. 28 k.p.a. jest osoba lub jednostka, której interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie, albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Jednym z najczęstszych problemów występujących w sprawach dekretowych jest ustalenie aktualnego kręgu stron postępowania. Ponieważ treść art. 28 k.p.a. nie stanowi samoistnej normy prawnej dla wywodzenia przysługującego przymiotu strony postępowania – to ustalenie interesu lub obowiązku prawnego może nastąpić jedynie w związku z konkretną normą prawa materialnego, którą w tej sprawie jest norma zawarta w art. 7 dekretu warszawskiego.

Dla ustalenia właściwej legitymacji formalnej osób uprawnionych z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, konieczne jest w pierwszej kolejności odwołanie się do pojęcia „dotychczasowy właściciel” oraz „następca prawny” w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 28 k.p.a.

Przy wykładni językowej treści pojęcia „dotychczasowy właściciel” użytego w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, nie powinno być żadnych wątpliwości, że chodzi tu o osoby, które były właścicielami dawnej nieruchomości w dniu wejścia w życie dekretu warszawskiego i dotyczy to zarówno osób fizycznych jak i osób prawnych. Taka konstrukcja

przepisu oznacza, iż wolą prawodawcy było, aby z wnioskiem takim mógł występować aktualny, na tamtą datę, posiadacz samoistny gruntów.

Natomiast jeżeli chodzi o drugą kategorię osób uprawnionych, tj. „następców prawnych dawnego właściciela”, to ustawa nie określa, o jaki rodzaj następstwa prawnego chodzi. W ocenie Komisji pojęcie „następcy prawnego” użyte w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego dotyczy kategorii osób, którym w szczególnych okolicznościach przyznano uprawnienie do złożenia wniosku dekretowego.

2.5. W orzecznictwie sądownoadministracyjnym w sprawach dotyczących legitymacji formalnej stron w postępowaniu wywołanym wnioskiem z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego podkreślono, że gdy przyznanie prawa użytkowania wieczystego nastąpiło w drodze decyzji administracyjnej to oznacza to, że zastosowanie do tej decyzji mają przepisy art. 28 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego określające podmiotowy zakres przyznania tego prawa wyłącznie dotychczasowemu właścicielowi lub jego spadkobiercom. Zatem do kręgu osób uprawnionych do bycia stroną w postępowaniu z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego nie należą osoby, które nabyły prawa i roszczenia do danej nieruchomości w drodze czynności cywilnoprawnej. Takie stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 29 sierpnia 2022 r. sygn. I OSK 2034/20, który wskazał, że „należy odróżnić skutki prawne czynności cywilnoprawnej od podmiotowości w prawie administracyjnym i że nie zawsze skutki czynności cywilnoprawnej powodują powstanie praw podmiotowych w sferze prawa administracyjnego, jeżeli ustawodawca wyraźnie tego nie unormował”. Naczelny Sąd Administracyjny w przedmiotowym wyroku ostatecznie przesądził kwestię, że sama podstawa cywilnoprawna zawarcia umowy przeniesienia praw i roszczeń w kontekście rozpoznawanej sprawy z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, nie tworzy interesu prawnego w procedurze administracyjnej prowadzonej na podstawie dekretu warszawskiego. Przesądzono kwestię, że umowy cywilnoprawne dotyczące przeniesienia praw i roszczeń do dawnych nieruchomości nie legitymowały – w rozumieniu prawa administracyjnego osób wskazanych w tych umowach, jako nabywcy praw i roszczeń – w rozumieniu prawa cywilnego – do skutecznego ubiegania się o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie dekretu warszawskiego. Podobne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 29 sierpnia 2022 r. sygn.: I OSK 2875/20, I OSK 707/20 i I OSK 1717/20 oraz w wyrokach z dnia 6 października 2022 r. sygn.: I OSK 1578/21 i I OSK 999/21.

2.6. Argumentację zawartą w ww. wyrokach, Komisja w całej rozciągłości podziela i uznaje za własną w tej sprawie. Uprawnienie z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego jako norma prawa materialnego do bycia stroną w postępowaniu dekretowym zgodnie z art. 28 k.p.a., nie

przechodzi na osoby, które nabyły prawa i roszczenia do nieruchomości w drodze umowy cywilnoprawnej. Obowiązująca powołana wyżej materialnoprawna norma nie przewiduje możliwości uzyskania statusu strony w postępowaniu dekretowym na skutek takiej umowy. Prawo do bycia stroną w postępowaniu dekretowym i w konsekwencji ustanowienie na rzecz tej osoby prawa użytkowania wieczystego jest uprawnieniem o charakterze publicznoprawnym, ponieważ ustawodawca przewidział dla tego rodzaju żądania formę decyzji administracyjnej. Prawo to zaś nie ma charakteru cywilnego ponieważ jest niezbywalnym prawem publicznym.

Reasumując, sformułowanie użyte w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego „następca prawny dawnego właściciela” rozumieć należy jako osoby, które wstąpiły w ogół praw i obowiązków w drodze dziedziczenia. W definicji tego pojęcia nie mieszczą się zaś osoby, które uzyskały prawa i roszczenia do nieruchomości na skutek umowy cywilnoprawnej o sprzedaży praw i roszczeń. Bowiem intencją ustawodawcy dekretu warszawskiego było gratyfikowanie osób, które utraciły prawo własności na skutek uchwalenia przepisów dekretu warszawskiego oraz wyrównanie szkody wynikłej z przymusowego pozbawienia prawa własności. I to właśnie owa utrata prawa własności musi być ściśle związane z osobą dawnego właściciela i jego spadkobiercami, a nie osobami które nabyły te prawa w drodze czynności cywilnoprawnej. Celem ustawodawcy nie sposób realizować wobec osoby, która w drodze czynności cywilnoprawnej nabyła te prawa i roszczenia. Po stronie wyłącznie dawnego właściciela i jego spadkobiercy występował interes prawny ujęty w art. 28 k.p.a. Był on podmiotem, który na skutek aktu prawa powszechnie obowiązującego i działania organu administracji, został pozbawiony własności. Nie ma natomiast normy prawa materialnego z której wynikałoby, że nabywcy praw i roszczeń w drodze cywilnoprawnej przysługiwałoby roszczenie dekretowe tym bardziej, że dotyczyło to sytuacji prawnej właściciela nieruchomości, który utracił własność. Uprawnienia z zakresu prawa publicznego, co do zasady są utożsamiane ze ściśle określoną osobą o ile nie ma szczególnej normy materialnej, która daje podstawę do przeniesienia uprawnienia.

2.7. W konsekwencji powyższego, w ocenie Komisji skoro w stanie faktycznym sprawę dawnym właścicielem nieruchomości był m.in. A · P - to wyłącznie temu podmiotowi (lub jego spadkobiercom) przysługiwało prawo do bycia stroną w postępowaniu dekretowym, a nie osobie, która w drodze umowy cywilnoprawnej nabyła prawa do tej nieruchomości. Zatem, Prezydent m.st. Warszawy w sposób wadliwy uznał, że beneficjent decyzji reprivatyzacyjnej jest następcą prawnym dawnego właściciela nieruchomości na podstawie umowy zawartej w formie aktu notarialnego w dniu czerwca 1998 r. Tymczasem, osoba ta nie mogła skutecznie ubiegać się o przyznanie prawa użytkowania wieczystego

określonego w decyzji reprivatyzacyjnej. Uznanie tej umowy za skuteczną podstawę, w rozumieniu prawa administracyjnego, do przyznania prawa użytkowania wieczystego na rzecz osoby w niej wskazanej, stanowi rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 28 k.p.a. To wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

2.8. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że Komisja w żadnym stopniu nie oceniała ważności i skutków powołanej umowy w sferze prawa cywilnego, jako materii pozostającej w tym zakresie poza kognicją Komisji.

3. Nieodwracalne skutki prawne

3.1. Kontrolowana decyzja reprivatyzacyjna nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

W myśl powołanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

3.2. Przenosząc powyższą definicję na grunt przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że prawo użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Warszawie w rejonie ulic Obozowa-Płocka-Gostyńska, nie zostało zbyte na rzecz osób trzecich. Jak wynika z działu

II księgi wieczystej nr prowadzonej dla działki ewidencyjnej nr z obrębu
....., prawo własności nadal przysługuje Miastu Stołecznemu Warszawa.

W konsekwencji Komisja stwierdziła, że nie zaistniały nieodwracalne skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

4. Podstawy prawne wydania decyzji Komisji

4.1. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt. 3a ustawy z 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 k.p.a. lub w przepisach szczególnych. W myśl zaś art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

4.2. Według Komisji, w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki determinujące konieczność stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r. nr w całości. Organ bowiem ustanowił prawo użytkowania wieczystego na rzecz osób, które nie mogły skutecznie ubiegać się o jego ustanowienie, czym rażąco naruszył prawo, wypełniając tym samym przesłankę określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

4.3. Komisja wskazuje, że przedmiotowy stan faktyczny oraz uchybienia Prezydenta m.st. Warszawy popełnione przy wydawaniu decyzji reprivatyzacyjnej z dnia czerwca 2014 r. mające charakter rażącego naruszenia prawa, uzasadniały stwierdzenie nieważności decyzji w całości.

Komisja podziela ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że dopuszczalne jest stwierdzenie nieważności w części decyzji administracyjnej (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 grudnia 1999 r. IV SA 23/11/97, LEX nr 48738; z dnia 5 października 1999 r., IV SA 1502/97, LEX nr 47792; z dnia 19 maja 1999 r., IV SA 270/96, LEX nr 47289; z dnia 31 marca 1998 r., I SA 1838/97, LEX nr 44510; z dnia 29 stycznia 1998 r., IV SA 583/96, LEX nr 45666 także uchwała składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lutego 1998 r., OPS 6/97, ONSA 1998 z. 2, poz. 40). Możliwość taka występuje w szczególności wówczas, gdy rozstrzygnięcie decyzji składa się z kilku elementów, z których każdy mógłby być przedmiotem rozstrzygnięcia w osobnej decyzji, co określane jest także jako wydanie decyzji składającej się z kilku decyzji częściowych (przedmiotowo lub podmiotowo - por. uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 grudnia 1990 r., II SA 740/90, ONSA 1991 r. z. 1, poz. 7). Słusznie

jednak podkreśla się, że ze względu na dużą różnorodność spraw trudno wskazać regułę generalną, kiedy jest możliwe stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej w części.

W niniejszej sprawie Komisja uznała, iż charakter i waga popełnionych przez organ uchybień uzasadniały stwierdzenie nieważności decyzji w całości. Za punkt wyjścia dla podjęcia takiej decyzji Komisja przyjęła zagadnienie wadliwości decyzji co do przyznania konkretnym osobom statusu strony w postępowaniu z art. 7 dekretu warszawskiego - jako założenie gradacji wad, których ciężar powoduje określone konsekwencje w zakresie skutków prawnych decyzji co do całości. Jak już wyżej wykazano, przedmiotowa decyzja reprivatyzacyjna jest wadliwa pod kątem formalnym, tj. stwierdzono brak interesu prawnego - w rozumieniu art. 28 k.p.a. – beneficjentki decyzji tj. H G oraz osoby, która umową cywilnoprawną nabyła prawa i roszczenia do przedmiotowej nieruchomości. Owe ustalenia obligowały Komisję do uznania, że decyzja reprivatyzacyjna została obciążona wadą nieważności pod kątem niewłaściwego przyznania osobom w niej wskazanym statusu strony. Wobec powyższego, decyzja nie mogła ostać się w obrocie prawnym w jakimkolwiek zakresie. Uchybienia organu w tym zakresie są na tyle istotne, że powodują skutek nieważności co do całości decyzji, w tym sensie, że opisane wyżej naruszenia pod kątem przesłanek formalnych eliminują decyzję reprivatyzacyjną w pozostałym zakresie.

4.4. Komisja podkreśla, że ww. zaprezentowane stanowisko spotkało się z aprobatą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 lipca 2020 r. sygn. akt I SA/Wa 1777/15, w którym to sąd ocenił prawidłowość skierowania decyzji do osoby zmarłej. Sąd ten w przedstawionym mu stanie faktycznym przyjął, że *„przedstawionej wyżej wady decyzji nie można usunąć poprzez częściowe stwierdzenie jej nieważności w zakresie podmiotowym. Przepisy normujące postępowanie nadzorcze nie przewidują bowiem konstrukcji prawnej, według której możliwe byłoby stwierdzenie nieważności decyzji w części dotyczącej jednej ze stron postępowania, której na dodatek status strony w tym postępowaniu administracyjnym nie przysługiwał, ponieważ w związku ze śmiercią przed jego wszczęciem nie miała zdolności prawnej. Konstrukcji takiej nie zawiera także ustawa z 29 marca 2017 r. o Komisji (...). Wada z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. ma charakter materialnoprawny i na tle stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy jest ona konsekwencją braku możliwości zawiązania się (powstania) w sposób prawidłowy stosunku administracyjnoprawnego, ze względu na brak jednego z jego elementów. Koniecznym bowiem elementem każdego postępowania administracyjnego są jego podmioty, tj. organ, przed którym toczy się postępowanie oraz strona, o której prawach organ administracyjny orzeka w danym postępowaniu”*.

4.5. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Komisja wywiodła, iż brak możliwości uznania za stronę postępowania H G oraz nabywcę roszczeń, skutkowało stwierdzeniem nieważności decyzji w całości.

5. Wnioski stron postępowania

Strony nie zgłosiły w toku postępowania rozpoznawczego wniosków dowodowych.

6. Strony postępowania rozpoznawczego

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w związku z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Jako strony postępowania rozpoznawczego przyjęto beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej: tj. Z Z, W K, spadkobierców H G z domu K - M G, A G, P G, P G, I W, E G, M G, K G, następców prawnych S G z domu R i C S oraz pozostałych spadkobierców J C: G M, K M M M, H C, M B, M B B W M W G S W i S M S, K S, M R, S T, M T S T, D T A T R T i M S.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest Miasto Stołeczne Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

7. Konkluzja

Mając na względzie ustalenia faktyczne i prawną analizę sprawy, Komisja orzekła jak w sentencji na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz w związku z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji

Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 2021 poz. 535).

3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

